NEW YORK TIMES ÇOK SATANI

SUN-MI HWANG

KİRAZ tepesindeki MUCİZE

Çeviren: Sanem Üner

GENÇ TİMAŞ

KİRAZ TEPESİ'NİN KÜÇÜK SERSERİLERİ

Her şey bir anda olup bitti. Sanghun topu sert bir şutla Pierre'e doğru gönderdi, mahallenin küçük otobüsü köşeyi döndü, Yaşlı Jang dükkânından dışarı çıktı ve Kang, Kiraz Tepesi'ne doğru tırmanan patikadan çıkıp küçük meydana vararak bu ilginç sahneyi izledi.

Bir anda küt diye bir gürültü, acı bir çığlık ve "Hayır, olamaz!" diye bağıran birinin sesi duyuldu.

Dünya bir anlığına donup kaldı. Tek hareket eden şey çocukların oynadığı futbol topuydu. Otobüsün camından sekerek küçük marketin tabelasına çarpmış, yerde yuvarlanmaya devam ediyordu. Sonra aniden her şey tekrar canlanarak hareketlendi ve tam bir kaos yaşandı.

"Koş! Çabuk kaçalım!"

"Eyvah, cam kırıldı!"

"Kaçmayın, sizi serseriler!"

Bu kargaşadan sorumlu olan çocuklar Kang'ın yanından adeta uçarcasına koşarak geçtiler. Kang'ın bacakları dik yokuşu tırmanmaktan dolayı yorgundu. Çocuklar ise onun geldiği yoldan aşağıya doğru koşuyor, ayak sesleri merdivenlerde yankılanıyordu. Yaşlı Jang arkalarından koşarak iki tanesini yakalamayı başardı. Bunlar Sanghun ile Pierre'di.

Çocuklar şanslıydı, otobüsün camına zarar gelmemişti. Kiraz Tepesi, otobüsün rotasındaki son durak olduğundan olay sırasında içinde sadece bir tek yolcu vardı ve o da yaşanan kargaşadan pek rahatsız olmuşa benzemiyordu. Genç kız otobüsten sakin tavırlarla indi ve "Ben geldim!" diye bağırarak markete girdi.

Genç kızın büyükbabası Yaşlı Jang, iki çocuğu yakalarından tutmuş, öfkeden kıpkırmızı bir halde bağırıyordu.

"Büyüklerinizin sözünü neden dinlemiyorsunuz? Burada futbol oynamayın demedim mi size kaç kere? İşte sonunda tabelamı mahvettiniz!"

"Rahat bırak bizi!" dedi Sanghun kıvranarak. "Burada olmazsa nerede oynayacağız? Gidecek başka yerimiz yok ki. Hem senin tabelan zaten kırıktı!"

"Benimle nasıl konuşuyorsun bakayım sen? Bana yalvarsan bile sizi affetmeyi düşünmüyordum. Ama sen, bırak özür dileyip yalvarmayı bir de yüzsüzce cevap veriyorsun."

"Tabelana dün bir kamyonun çarptığını bilmediğimizi mi sanıyorsun? Üstelik kamyon şoföründen tamir masrafı için para da aldın."

Jang ellerini çocukların yakalarından çekti ama amacı gitmelerine izin vermek değil, onları korkutmak için kullanabileceği bir sopa bulmaktı. Etrafa bakınırken çocukların sözlerinin onu ne kadar öfkelendirdiği ve ne yapacağını bilemediği yüzünden okunuyordu.

Aslında o anda en çok aklına takılan ve onu en çok rahatsız eden şey otobüs şoförünün tavırlarıydı. Bu küçük otobüs, gün içerisinde defalarca Kiraz Tepesi durağına gelip giderdi. Ancak otobüs şoförünün bir kez bile Jang'ın dükkânına girdiği, hatta ufacık bir sakız aldığı bile görülmemişti. Üstelik hiçbir zaman

alışveriş etmemesine rağmen otobüsün hareket saati gelinceye kadar Jang'ın dükkânının önüne koymuş olduğu ahşap banka oturur, müşterilere ikram edilmek üzere hazırlanmış ne varsa yer ve hatta bazen otobüsten çıkardığı çöpleri Jang'ın çöp kovasına döküverirdi. İşte şimdi yaşlı market sahibi, bu futbol topu olayı ile hıncını birilerinden çıkaracak bir fırsat yakalamıştı.

"Sana böyle kaba konuşmayı büyükannen mi öğretti?" diye öfkeyle çıkıştı Jang.

"Büyükannemin bununla ne ilgisi var?" diye isyankâr bir tavırla cevap verdi Sanghun.

"Madem bu kadar akıllısınız ve her şeye verecek bir cevabınız var, bakalım buna ne diyeceksiniz?" dedi Jang ve çocuklara ters ters bakıp topu sert bir tekmeyle havalandırdı. Top, sık ve kalın çalılıkların üzerinden hızla geçip büyük bir evi çevreleyen upuzun ağaçların arasına, Kiraz Tepesi'nin üzerindeki özel mülk arazisinin içine yuvarlandı.

"Topum gitti!" diye sızlandı Sanghun.

Ancak Jang henüz hıncını almış değildi. Çocuklara dizleri üzerine çökerek ellerini başlarının üzerine kaldırmalarını söyledi.

Bu tuhaf ceza yöntemini duyunca Sanghun yaşlı adama dik dik baktı. Pierre ise üzüntüyle topun arasında kaybolduğu ağaçlara doğru dikmişti gözlerini.

Bu sırada otobüs şoförü dükkânın dışındaki kahve otomatından bir bardak kahve alarak tahta banka yerleşti. "Eğer Jang'dan özür dileseydiniz topunuzdan olmazdınız," diye seslendi çocuklara.

Sanghun otobüs şoförüne ters ters baktı. "Senin de hatan var. Neden tam o anda köşeyi dönüp ortaya çıktın ki?"

"Sen de az değilsin ama, değil mi?" diye bağırdı şoför. "Büyüklerine hep böyle mi cevap verirsin? Biraz saygılı olman gerekmez mi?"

"Büyükler hep böyle derler," diye homurdandı çocuk. "Ne zaman doğruları söylesem, 'Bana cevap verme!' diye kestirip atarlar."

"Bu aralar okullarda çocuklara neler öğretiyorlar böyle? Saygılı davranmayı öğretmedikleri kesin," dedi otobüs şoförü elindeki kâğıt bardağı sıkıp buruştururken. Ayağa kalkarak sinirli bir şekilde konuşmaya devam etti. "İyi ki o topu kaybettiniz. Başınıza geleni çoktan hak etmiştiniz," dedi.

"Topu biz kaybetmedik," diye mırıldandı Pierre.

"A aa şuna da bakın! Sen nasıl bu kadar iyi Korece konuşuyorsun bakayım?" diye şaşkınlıkla sordu otobüs şoförü. Bir yandan da merakla Pierre'i inceliyordu. Pierre'in teni diğer herkesten çok daha koyu renkliydi.

"Çünkü ben de Koreliyim," diye mırıldandı Pierre, şoföre dik dik bakarak. Şoförse çocuğun yanıtını duymadı bile. O sırada hafifçe öksürerek boğazını temizledi ve elindeki büzüşmüş kahve bardağını çöpe attı.

"O çöplerin buradan alınması için para veriyorum ben. Haberin var mı?" diye sızlandı şoförü izleyen Jang. "Otomattan kahve almak ha? Bari içeceğini dükkândan alsaydın."

Şoför, Jang'ı duymazdan gelerek otobüse bindi. Her zamankinden daha hızlı bir kalkış yapıp arkasında bir toz bulutu bırakarak süratle uzaklaştı.

"Ne acayip bir gün!" diye söylendi Jang, otobüs köşeyi dönüp görüş alanından çıkarken.

Jang'ın dükkânının hemen yanındaki otobüs durağı pek de durağa benzemiyordu. Aslında Kiraz Tepesi'ndeki bu otobüs

durağı gerçekten çok küçük bir meydandı. Bu tepeler ve bayırlarla dolu çevredeki tek düz ve açık alan burasıydı.

Otobüsler için son durak olmasının sebebi ise tepenin daha yukarısında özel bir arazinin bulunması ve içinde de eski ve büyük bir evin yer almasıydı. Aslında otobüs durağı ile ev birbirine hiç de uzak sayılmazdı. Daha yukarısı ise Kiraz Tepesi'nin zirvesiydi ve zirveye doğru başka bir yol olmadığına göre, evin sahibi zirvenin de sahibi sayılırdı.

Bu özel mülkün etrafını eski bir çit çevreliyordu, ancak bu çitler hemen hemen hiçbir şeyi dışarıda tutmayı başaramayacak gibi görünüyordu.

İşte burası yani özel mülkün hemen yanı, otobüsün durduğu, Yaşlı Jang'ın bankını ve küçük marketi için aldığı malları koyduğu ve çocukların da oyun oynadığı yerdi. Bu kadar küçük bir meydanda zaman zaman bu günkü gibi kargaşaların yaşanması kaçınılmazdı. Ancak yine de bu seferki kadar dramatik olaylara pek sık rastlanmazdı.

Bunca zamandır olayları sessizce izlemekte olan Kang yavaşça küçük markete yaklaşarak bavulunu bankın üzerine koydu. Sonra kendisi de bavulun yanına oturarak alnındaki teri sildi. Yaşlı Jang'ın yaşıtı gibi görünüyordu, yani büyükbaba olacak yaştaydı. Kang, dükkân sahibi yaşlı adamı bir yandan tanıdığını hissederken diğer yandan da ondan ve tavrından rahatsız olduğunu düşündü.

"Serinletecek bir şeyler ister miydiniz acaba?" diye sordu Jang, yabancı adamı merakla süzerken.

Kang kafasını sallayıp bu teklifi kabul etmeden önce Jang'a bir süre gözlerini dikip baktı. Jang hemen uzanıp buzluktan bir dondurma çıkardı. O sırada Kang'ın yüzünde beliren küçük gülümsemeyi fark etmedi bile.

Market sahibinin Kang'a uzattığı dondurmanın külahı ortadan ikiye kırılmıştı. Kang dondurma paketinin üzerindeki tarihi fark edince yüzünü buruşturdu. Son tüketim tarihi tam bir yıl dokuz ay öncesini gösteriyordu!

Jang yabancının yüz ifadesini fark ederek hızlı hızlı konuştu: "Orada, paketin üzerinde yazan tarihin bir önemi yok! Nasılsa dondurulmuş bir şekilde saklıyoruz. Yani dondurmaların bozulması imkânsız. Külahı biraz kırılmış gibi ama buzlukta üst üste yığılıp kaldıklarından olsa gerek. Bu mahallede hiç kimse bu lüks dondurmalardan satın almıyor anlayacağınız."

Kang dükkân sahibine isteksizce para uzattı. Adamın yüzünü dikkatle inceleyerek onu ilk kez görmediğine nerdeyse emin olduğunu düşündü.

"Vay, yepyeni bir banknot bu! Bakın bayım, ben dolandırıcı değilim. Dondurma aslında iki bin won tutuyor ama ben size beş yüz won indirim yapacağım. *(won: Güney Kore'nin para birimidir. ç.n.)* Buna ne dersiniz?"

Jang ne kadar cömert olduğunu belli eden abartılı hareketlerle paranın üstünü uzattı. Ancak Kang beş yüz won'u kabul etmeyerek geri verdi. Jang ise yüzünde kocaman bir sırıtışla parayı hemen bozuk para kavanozuna atmaya çalıştı ama metal para yanlışlıkla yere yuvarlandı.

O sırada yabancı müşteriyi süzmekte olan Jang paranın yere düştüğünü fark etmedi. Hızla yuvarlanan para hâlâ yere diz çökmüş olan çocukların önünde durdu. Kang, Sanghun'un parayı alıp hızlıca cebine attığını gördü. Bakışları kısa bir süre için karşılaştı ama Sanghun gözlerini kayıtsızca başka yana çevirdi.

"Buraya kadar bütün yokuşu yürüyerek mi çıktınız?" diye sordu Jang merakla. "Otobüse de binebilirsiniz, biliyorsunuz değil mi? Bu kadar dik bir yokuşu çıkabildiğinize göre dizleriniz henüz size sorun çıkarmıyor olmalı."

Kang kaşlarını çattı ama yanıt vermedi.

Jang hemen konuyu değiştirdi. "O beton merdivenler bir felaket. Buraya kadar tam bin sekiz yüz yetmiş yedi adet basamak tırmanmak gerekiyor. Her ne kadar otobüs biraz dolaşarak yol alsa da bence yine de en iyisi otobüse binmek." Kang'a bakıp dostça gülümsedi.

Kang şapkasını çıkararak bir mendille kafasını ve alnını kuruladıktan sonra şapkasını yeniden taktı.

"Siz buralardan değilsiniz sanırım," diye konuşmaya devam etti Jang. "Bu civarda görülecek pek bir şey yoktur. Dolayısıyla birilerini ziyaret etmek için gelmiş olmalısınız. Ben bu mahallenin topluluk lideri yani önde gelen bir sakini olarak buralarda yaşayan herkesle ilgili her şeyi bilirim. Sabahları kahvaltıda ne yediklerine kadar..."

Kang, başını çevirip Jang'a dikkatle baktı. Onun kim olduğunu hatırlamıştı. Ama dükkân sahibi belli ki kendisini tanımamıştı. Kang belki de çocukluğundan bu yana tanınmayacak kadar çok değişmiş olduğunu ya da çocukken hatırlanacak bir özelliği olmadığı için yaşlı adamın anılarında yer almadığını düşündü.

Jang ise, bu yabancı adamın yüzündeki ifadeden hiç memnun değildi. Ama bir dükkân sahibi olarak müşteri seçme şansı da yoktu.

"Demek bu topluluğun liderisiniz," diye mırıldandı Kang.

"Tabii ki öyleyim! Bunca yıldır bu mahallede yaşayan kim var benden başka? Fakat ben hâlâ buradayım, dükkânımın başında! Şimdi söyleyin bakalım, siz kimi ziyaret etmeye geldiniz?"

"Ziyarete gelmedim," diye cevap verdi Kang ağırbaşlı bir ses tonu ile.

Bu kısa cevap Jang'ı çok rahatsız etti. Burası onun dükkânıydı ve üstelik o küçük serseriler de konuşulanları dinliyordu. Otoritesi sarsılmamalıydı.

"Öyleyse bir emlak işiniz olmalı. Bu mahallenin etrafındaki arazileri hep büyük inşaat firmaları satın alarak her yere apartman diktiler. Çevremiz apartman bloklarıyla doldu. Şimdilik Kiraz Tepesi'nde pek bir şey değişmedi. Ancak Mirae İnşaat denen bir şirket buralardaki arazileri satın almaya devam ediyor. Bizleri atmayı bir başarabilseler bu mahalleyi de apartmanlarla dolduracakları kesin."

Kang, bu konuşma sırasında yüzü heyecanla canlanan Jang'a uzun uzun baktı. Dükkân sahibi ise sonunda yabancının merakını uyandıran bir konu yakaladığını anlayarak sevinmişti.

"Orada teraslı evlerin üzerinde asılı duran ilanda yazanı görüyor musunuz? '***Hırsızlığa son! Yaşam alanımızı elimizden alamazsınız!'*** O ilanı ben hazırlayıp astım. Güzel olmuş değil mi?" dedi kendini beğenmiş bir tavırla gülümserken.

Jang'ın yabancı bir adam ile ilgilendiğini ve dikkatinin dağıldığını gören Sanghun ve Pierre yavaşça ayağa kalkarak bir kenara çekildiler. Fırsattan istifade edip kaçmayı düşündükleri yüzlerinden belli oluyordu.

Bu sırada Jang ise yabancının peşini bırakacak gibi değildi; konuyu merakla kurcalamayı sürdürdü. "Ya da belki buralara taşınıyorsunuzdur. Öyle mi?"

"Evet," diye yanıt verdi Kang.

"Demek bir eve ihtiyacınız var! Burada bir sürü uygun ev bulmak mümkün. Ne de olsa bu aralar herkes taşınıp gidiyor. Hey, Changsig buraya baksana!"

Küçük marketin hemen yanındaki emlak ofisinden dışarıya solgun yüzlü bir adam çıktı. Sanki yoğun bir işin başından aniden kalkmış gibi şaşkın görünüyordu. Kafası karışmış gibiydi.

İki çocuk ise hâlâ öylece bir kenarda durmaktaydı. Sanghun hiç kımıldamadan duruyor, ellerini sıkıp yumruk yapmış, büyükleri izliyordu.

Kang bir çocuğa, bir de emlakçıdan çıkan solgun ve hastalıklı görünen adama baktı. Birbirlerine benziyorlardı. Ama eğer bu adam çocuğun babası ise top otobüse çarpıp da olay çıkardığında neden ofisinden dışarı çıkıp neler olduğuna göz atmamıştı? Küçük meydanda epey gürültü çıkmıştı ve emlak ofisinin cam kapısının ses geçirmez olmadığı kesindi.

"Bana güvenebilirsiniz. Changsig çok başarılı bir emlakçıdır. Size çok güzel evler gösterir ve üstelik kira bedelinde indirim yaptırmanıza da yardımcı olur," diye açıklamaya girişti Jang.

"Evet, size çok uygun evler gösterebilirim," dedi emlakçı Changsig yüz ifadesi kadar sakin bir ses tonu ile.

"Gerek yok," dedi Kang ve ayağa kalkarak oradan uzaklaşmaya başladı.

Jang afallayıp kaldı. Bu yabancı şimdi de onun gururuyla oynuyordu. Adamın satın aldığı dondurmayı hiç açmadan bankın üzerine bırakmış olduğunu görünce iyice sinir oldu.

"Kendini ne zannediyor bu herif? Ne de kaba bir adammış!"

"Senden ev bulmaya yardım etmeni mi istedi?" diye sordu Changsig.

"Hımmm?"

"Ev mi arıyormuş?"

Jang rahatsız bir ifade ile birkaç kez üst üste gözlerini kırpıştırdı, sonra da başını iki yana salladı. Changsig hemen ofisine, işinin başına döndü ama Jang uzaklaşmakta olan yabancıyı öf-

keyle izlemeye devam etti. Yabancı gözden kaybolunca, çoktan erimiş olan dondurmayı alarak yeniden buzluğun içine attı.

Kang sokağın karşısına geçtikten sonra ağaçların arasında, sık çalıların hemen yanına çömelmiş duran Sanghun ile Pierre'i fark etti. Etraftaki ağaçların dalları sanki kar yağmış gibi bembeyaz, kokulu çiçeklerle doluydu.

Çalılığın arasından çitlerin gerisindeki özel mülkün arazisine bakmaya çalışan Sanghun söylendi. "Hiçbir şey göremiyorum. O kadar uzağa kaçmış olamaz değil mi?"

"Dikkat et! Birisi geliyor," diye fısıldadı Pierre.

Kang'ın ayak sesleri duyulunca iki çocuk da sürünerek çalılıktan uzaklaştı. Burasının Dev'in arazisi olduğunu ve bu araziye girmelerinin yasak olduğunu çok iyi biliyorlardı. Üzerine dikenli teller çekilmiş bir çit bütün araziyi çevreliyordu. Tellerin üzeri yaklaşanları uyaran levhalarla kaplıydı.

ÖZEL MÜLKTÜR, GİRİLMEZ!
İZİNSİZ GİRENLER CEZALANDIRILACAKTIR.
MÜLK SAHİBİ

Aslında bu tepenin adı, yani "Kiraz Tepesi" geçmişte kalmış bir isimdi. Yeni yapılan apartmanlar bu bölgedeki tüm kiraz ağaçlarının kökünden kesilmesine sebep olmuş, beton binalar yeşillikleri kemirip bitiren böcekler gibi çoğalmıştı.

Çok eskiden kalan sadece tek bir müstakil ev vardı bu mahallede, o da işte bu arazinin içindeki evdi. Evin sahibi, ağaçlarla çevrili bu evi ve geniş arazisini satmayacak kadar inatçı biriydi. En azından mahalledeki söylentiler böyleydi, çünkü daha önce buranın sahibini gören olmamıştı.

Pierre'in cep telefonu çaldı. "Annem arıyor, hemen gitmem gerek. Üzgünüm Sanghun," dedi.

Sanhgun arkadaşına sert bir bakış attıktan sonra gözlerini Kang'a çevirdi. Ancak yaşlı adamın dikkatli ve meraklı bakışları ile karşılaşınca hemen başını başka yöne çevirdi.

Fakat küçük çocuk beklenmedik şekilde kendini kısa süre içinde toparlayarak bakışlarını yeniden Kang'a çevirdi ve başını dikleştirerek "Ne var?" diye mırıldandı. Yaşlı adamın bakışları gözünü korkutmuştu ama yenilgiyi de henüz kabul etmek istemiyordu.

Kang bu geri çekilmek bilmeyen korkusuz küçük çocuktan gözlerini ayırmadı.

"Ah, parayı mı dert ediyorsun? Yere düşen para senin değildi, onu geri vermiştin. Ayrıca Büyükbaba Jang'ın parası da sayılmazdı, öyle değil mi?"

Shangun kabul edilebilir bir açıklama yapmak için kıvranmaya başlamıştı. "Büyükbaba Jang sana indirim yaptı ama sen para üstünü kabul etmedin. Böylece para sahipsiz kaldı ve yuvarlanıp benim kucağıma düştü."

Sanghun cebini karıştırarak madeni parayı buldu ve bir süre avcunda tuttu. Çocuğun kıyafetleri pasaklı sayılırdı ama elleri ve tırnakları tertemizdi. "Buna rağmen hâlâ istiyorsan parayı sana verebilirim," dedi kafasını cesurca dikleştirerek.

"Sen gerçekten de çok tuhaf bir çocuksun," dedi Kang kuru ve sert bir sesle. Ses tonu o kadar ciddiydi ki duyanlar onun daha önce hayatında hiç gülmediğini zannedebilirdi. Kang yoluna devam etti.

Sanghun yaşlı adamı uzaklaşırken izledi. Sonra arkasını dönerek rahat bir nefes aldı. Avcundaki parayı yeniden cebi-

ne attı. *Ne tuhaf bir adamdı*, diye düşündü. Bir şempanze gibi zıplayıp koşarak tepeden aşağıya inmeye başladı.

Kang ağaçların arasından geçip tuğladan bir duvara varınca durdu. Karanlık gitgide artıyordu. Evlerin pencerelerinde ışıklar birer birer yanarken tepeden aşağılara baktı. Bir süre orada kalarak şehrin manzarasını izledi. Sonra bir elini sarmaşıklarla kaplı duvarın üzerinde gezdirerek yeniden yavaşça yürümeye başladı.

Ölü dalların üzerinde yeni tomurcuklanan taze sarmaşık dalları göze çarpıyor, küçücük taze yapraklar sarmaşığın her yanına yayılıyordu. Yeşil ve taze yaprakların arasındaki koyu renkli ölü yapraklar ise yüksek duvara ürkütücü bir hava katıyordu.

Kang giriş kapısına gelince durdu ve sarmaşık dallarının arasında kalmış eski moda kilidi buldu. Yaşlı adam anahtarı bu kadar kolayca çevirebilmesine şaştı, kapı hiç zorluk çıkarmadan yumuşakça kayarak açıldı. Buraya gelmekle doğru yaptığını hissetti. Kafasından çocukça bir düşünce geçti; belki de kapı sahibini tanımıştı.

Eve girdiğini hiç kimse görmedi. Ve kapı ardından yavaşça kapandı.